

Иван Кирилов

Из Бащино Огнище.

(Неиздадени страници).

I.

СЖН СРЕЩУ СВ. МАКАВЕЙ

Наближи ли свети Макавей — да влезеш в кжцата на баба Краса, знахарката в Елхово, трябва ред да чакаш с часове. — Млади невести, йоще повратки на кум не сторили, идат да се оплакват от жених паламник, че от как са лунните нощи след горещниците настали, губят се негде незнайно. — Левент момци отбрани, с накрехнати калпацы, с очи от безсжница хлжтнали, ще се изреждат, та знахарката магия да им направи, дано пжк тази година Гюрга — самодива, прочута в цяло пригоре, жена някому да стане. А млади моми кумудни, за хубост сякаш родени, пред баба Краса се пресрамват, от игла до конец, тайниците си с пресжхнали устни дошепват, дано ги нещо научи: как либето да си повжрнат по мома-самодива щурнало; че по кладенци веки вечер не ги задирят и росна китка на ухо напусто сама овяхва.

Загрижена старата знахарка от туй, що младите й разправят, всеки му разтушна дума знае да каже, па и нещо за вяра ще им подаде. На едни незнайна билка в пазва завира, с билката да се напуши; на други пост и молитва поржчва; на трети само побайва. и на край лека усмивка устни ще ѝ изкриви: зер на всички жалбата разбира. . . .

— Пуста младост! — поклаща глава старата знахарка. Че знае тя от де иде вжрла напаст в село и какво плени мжжко сжрдце юнашко. Знае баба Краса кое що е, ала не за всекиго е приказка то и таи си го у себе.

Пжк и защо ли на младо поука да дава! Мигар и тя на младини знахарки не е дирила и сжлзи мжлком ронила срещу знаен ден свети Макавей!

Седнала край огнището, где вжглени за баене се разгярат, изслушва всекому жалба потайна и макар че е стара, патила — и ней ѝ става тжжовно на душа. И като слуша чуждите неволи, току я жалост обхване и уста като че се готови приказка за тайната да им нашепнат — пжк ей, че пак устни прехапва: друга мисжл ѝ дохожда.